

Τρίπτυχο

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΘΑ ήθελα σήμερα να κλείσω τις εντυπώσεις μου από τη θερινή (φεστιβαλική και παραφεστιβαλική) περίοδο με τρεις παραστάσεις που νομίζω αξίζει να μνημονευτούν και να σχολιαστούν.

Το θέατρο «Καισαριανής» θίασος με ανησυχίες και ανοίγματα σε μορφολογικά και ιδεολογικά προβλήματα είχε την έμπνευση να ανασύρει από τη λήθη μια διασκευή σε μορφή κωμειδουλίου του «Δον Κιχώτη» γραμμένη από έναν ενδιαφέροντα λόγιο, τον Ιδομενέα Στρατηγόπουλο. Κάθε διασκευή είναι μια επέμβαση και έχει κάποιο στόχο, έναν προβληματισμό. Δεν ξέρω τι ώθησε το θίασο να παραδώσει τη διασκευή προς διασκευή στον Γιώργο Αρμένη. Ο καλός συγγραφέας αν είχε ερεθιστεί από το θέμα θα μπορούσε να σκαρώσει ένα δικό του έργο με θέμα τον «Δον Κιχώτη». Τώρα κράτησε αχνά τη δομή του Στρατηγόπουλου και την μπόλιασε με δικές του παρεμβάσεις. Της άλλαξε προσανατολισμό, ύφος και ήθος. Έτσι στο θίασο έφτασε ένα νόθο κείμενο, συγκεχυμένο, γεμάτο εξυπνάδες και απροσδόκητα. Έπρεπε να σωθεί από την παράσταση. Ο θίασος εμπιστεύτηκε την τύχη του στον κ. Βουτσινά, σκηνοθέτη που διαθέτει καλπάζουσα φαντασία, γούστο και σκηνική γνώση, φτάνει να έχει να κάνει με μεικτό είδος, πρόσφορο σε ρυθμούς και ευρήματα. Ο κ. Βουτσινάς είναι σκηνοθέτης που δε σκοτίζεται για το κείμενο, τον ενδιαφέρει η σκηνική εικόνα, έστω κι αν αντιστρατεύεται το κείμενο. Γι' αυτό ευδοκιμεί στην ύφανση εκθαμβωτικών κουρελούδων. Στον «Δον Κιχώτη» με το απρόσφορο υλικό που είχε στη διάθεσή του έστησε μια μουσική, στη σύλληψη, παράσταση, ερήμην του κειμένου. Ο Αρμένης διασκεύαζε τον Στρατηγόπουλο που διασκεύαζε τον Θερβάντες και ο Βουτσινάς διασκεύαζε με οπτικά τρικ όλες τις διασκευές μαζί. Έκανε εύστοχους αυτοσχεδιασμούς πάνω σ' ένα θέμα που βέβαια χρειαζόταν σοβαρότερη αντιμετώπιση. Το αποτέλεσμα; μια καλή εμπειρία για τους άπειρους ηθοποιούς και μια φανταχτερή σαπουνόφουσκα για το κοινό που έσπασε μόλις έσβησαν τα φώτα.

Στο θέατρο «Αθήρως» φιλοξενήθηκε η «Πειραματική σκηνή» Θεσσαλονίκης με την έξοχη «Βεγγέρα» του Καπετανάκη. Εδώ ένας σκηνοθέτης που σέβεται το κείμενο και το αξιοποιεί, ο Νίκος Αρμάος, με γνώση, με κέφι και με μέτρο κούρντισε μια σπαρταριστή παράσταση. Τα παρέμβλητα τραγούδια δε νομίζω ότι πρόσθεσαν τίποτε στο έργο. Ο Καπετανάκης είχε γράψει έξοχους στίχους στο «Γενικό Γραμματέα» και για να μην τους θέλει στο μονόπρακτο κάτι θα ήξερε. Πάντως η πρώτη σύγχρονη παράσταση της «Βεγγέρας» που έστησε με μαθητές ο Τάσος Λιγνάδης είχε ως παρέμβλητα τραγούδια τα «Μικροαστικά» των Νεγρεπόντη - Κηλαηδόνη. Ο Αρμάος αξιοποίησε τους μηχανισμούς της κωμωδίας και έδειξε πως ο Καπετανάκης υπήρξε πρωτοπόρος σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Το έμπυχο υλικό του θιάσου βρήκε στη σκηνοθεσία έναν πρόσφορο ρυθμό και χόρεψε κυριολεκτικά πάνω στα μέτρα του. Ένας θίασος συνόλου με αίσθηση του ύφους, του ήθους και του κωμικού κώδικα.

Το «Έβδομο θέατρο» έδωσε παραστάσεις στην περιφέρεια με τον «Δον Ζουάν» του Μολιέρου. Είδα την παράσταση στο Άλσος Ν. Σμύρνης. Ο σκηνοθέτης κ. Δαμάτης σεβάστηκε, όσο του επέτρεπε το άπειρο υλικό του, τη φόρμα του Μολιέρου και δίδαξε μian παράσταση με γρήγορους ρυθμούς και καθαρά περιγράμματα. Διαφωνώ με τη διασκευή του τέλους που αντί να δυναμώσει, όπως θέλησε, αποδυνάμωσε και τη σκηνική ένταση και τη φόρμα. Για τόσο φιλόδοξο έργο, το αποτέλεσμα ήταν ανεκτό και με καλύτερο υλικό και χώρο θα μπορούσε να ήταν ενδιαφέρον.

Σημειώνω την παρουσία του Θωμά Κινδύνη (Δον Ζουάν) που έδειξε πως διαθέτει καλλιεργημένο όργανο, αίσθηση του ύφους και δραματικό βάθος.

Υ.Γ. Από τη νέα θεατρική περίοδο που αρχίζει σε λίγες μέρες η κριτική θεάτρου θα δημοσιεύεται αντί της Τετάρτης, κάθε Δευτέρα.